

LV

LV

LV

EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 22.12.2008
COM(2008) 885 galīgā redakcija

KOMISIJAS ZIŅOJUMS,

**pamatojoties uz 14. pantu Padomes 2003. gada 22. jūlija Pamatlēmumā 2003/577/TI par
to, kā Eiropas Savienībā izpilda īpašuma vai pierādījumu iesaldēšanas rīkojumus**

KOMISIJAS ZIŅOJUMS,

pamatojoties uz 14. pantu Padomes 2003. gada 22. jūlija Pamatlēmumā 2003/577/TI par to, kā Eiropas Savienībā izpilda īpašuma vai pierādījumu iesaldēšanas rīkojumus

1. IEVADS

1.1. Vispārīga informācija

Padomes Pamatlēmuma 2003/577/TI par to, kā Eiropas Savienībā izpilda īpašuma vai pierādījumu iesaldēšanas rīkojumus, galvenais mērķis ir izstrādāt noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalsts atzīst un izpilda savā teritorijā īpašuma vai pierādījumu iesaldēšanas rīkojumu, ko saistībā ar krimināllietu izdevusi citas dalībvalsts tiesu iestāde. Pamatlēmums ir balstīts uz pirmstiesas izmeklēšanā pieņemtu tiesas lēmumu savstarpējas atzīšanas principu, saskaņā ar kuru iesaldēšanas rīkojumu atzīst bez jebkādam formalitātēm, iemesli tā atteikumam ir ļoti ierobežoti un dubultās sodāmības princips ir daļēji atcelts.

1.2. Dalībvalstu paziņojumi

Tikai septiņas dalībvalstis (AT, DK, FI, FR, NL, PL un SE) pamatlēmumu īstenoja noteiktajā termiņā (2005. gada 2. augusts). Vēl astoņas citas dalībvalstis (BE, CY, CZ, ES, HU, SI, SK un UK) 2006. gadā transponēja pamatlēmumu un īstenošanas tiesību aktus nosūtīja Komisijai. BG un LT īstenošanas tiesību aktus nosūtīja 2007. gadā (BG pamatlēmumu īstenoja, iestājoties Eiropas Savienībā 2007. gada 1. janvārī). EE un LV ir transponējušas pamatlēmuma noteikumus un par to Komisijai paziņoja 2008. gadā.

Līdz 2008. gada oktobra beigām Komisija nebija saņēmusi īstenošanas tiesību aktus no astoņām dalībvalstīm (DE, EL, IE, IT, LU, MT, PT un RO). Līdz ar to šajā ziņojumā ietvertā īstenošanas pasākumu analīze neattieksies uz šīm dalībvalstīm.

1.3. Metode un vērtēšanas kritēriji

Saskaņā ar pamatlēmuma 14. pantu Komisija izstrādā rakstisku ziņojumu par dalībvalstu veiktajiem pasākumiem, lai līdz 2005. gada 2. augustam panāktu atbilstību šim pamatlēmumam. Šā ziņojuma novēlota sagatavošana ir saistīta ar to, ka Komisija pamatlēmumā sākotnēji noteiktajā termiņā saņēma tikai nelielu skaitu paziņojumu.

Pēc savas būtības pamatlēmumi dalībvalstīm ir saistoši attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, bet ļauj šo valstu iestādēm izvēlēties to īstenošanas formu un metodi (kritēriji ir skaidrība, juridiskā noteiktība un efektivitāte). Pamatlēmumiem nav tiešas iedarbības. Tomēr atbilstīgas interpretācijas princips ir saistošs attiecībā uz pamatlēmumiem, kas pieņemti Līguma par Eiropas Savienību VI sadaļas¹ kontekstā. Tā kā Komisijai nav tiesību uzsākt pārkāpumu procedūras pret dalībvalsti, kas pēc Komisijas uzskatiem nav veikusi vajadzīgos pasākumus, lai panāktu atbilstību Padomes pamatlēmuma noteikumiem, kas pieņemti saskaņā ar trešo pīlāru, šā ziņojuma būtība un mērķis aprobežojas tikai ar to pasākumu izvērtēšanu, ko ir veikušas deviņpadsmit dalībvalstis.

2. VĒRTĒŠANA

1. pants – mērķis

---

¹ Eiropas Kopienų Tiesas spriedums, *Pupino*, lieta 105/03 (2005. gada 16. jūnijs), OV C 193, 6.8.2005., 3. lpp.

Pamatlēmuma mērķis ir izstrādāt noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalsts atzīst un izpilda savā teritorijā iesaldēšanas rīkojumu, ko izdevusi citas dalībvalsts tiesu iestāde saistībā ar krimināllietu. Vienpadsmit dalībvalstis (BE, BG, CZ, DK, EE, ES, FI, LV, SE, SK un zināmā mērā SI) šo mērķi ir transponējušas savos tiesību aktos, savukārt astoņu dalībvalstu (AT, CY, FR, HU, LT, NL, PL un UK) īstenošanas tiesību aktos šis noteikums nebija ietverts. Dažas no tām paskaidroja, ka šis noteikums ir vispārīgs princips, līdz ar to tas nav jāievieš.

2. pants – definīcijas

Pamatlēmumā ir definēti šādi termini: „izdošanas valsts”, „izpildes valsts”, „iesaldēšanas rīkojums”, „īpašums” un „pierādījumi”. Dalībvalstu īstenošanas tiesību akti lielākā vai mazākā mērā aptver pamatlēmumā minētās definīcijas, taču dažos no tiem ir ietverta tikai daļa vajadzīgo definīciju. Vairums dalībvalstu neuzskatīja par vajadzīgu definēt „izdošanas valsti” un „izpildes valsti”. Lielākā daļa dalībvalstu, izņemot LV un PL, bija sniegušas iesaldēšanas rīkojuma definīciju. BE un FR norādīja, ka attiecībā uz terminu „arests” tās piemēro valsts tiesību aktus, taču tās nav pievienojušas noteikumus.

3. pants – pārkāpumi

Šis noteikums ietver to pārkāpumu sarakstu, attiecībā uz kuriem dubultās sodāmības pārbaude ir atcelta.

Liela daļa dalībvalstu (BG, DK, HU, ES, FI, PL, SK, NL un UK) 3. panta 2. punktā minēto sarakstu ir īstenojušas atbilstoši pamatlēmumam (AT, EE, LT un LV tiesību akti nav pievienoti). Tomēr BE tiesību aktos paredzēts, ka „slepkavība vai smagi miesas bojājumi” neietver abortu un eitanāziju. Tas ir pretrunā ar pamatlēmumu, jo izdošanas valsts, nevis izpildes valsts tiesību akti nosaka to, vai pārkāpums ir ietverts šajā sarakstā. Attiecībā uz CY, CZ, SE un SI īstenošanas noteikumi netika konstatēti.

4. pants – iesaldēšanas rīkojumu nosūtīšana

Pamatlēmuma 4. panta 1. punktā noteikts, ka iesaldēšanas rīkojumu kopā ar apliecinājošo dokumentu tiesu iestāde, kas to izdevusi, nosūta tieši kompetentajai izpildes tiesu iestādei. Saskaņā ar astoņu dalībvalstu (BG, CY, EE, HU, LT, LV, SI un UK) tiesību aktiem dokumenti ir nosūtāmi ar centrālās iestādes starpniecību, kura parasti ir tieslietu ministrija vai ģenerālprokuratūra. Citas dalībvalstis vai nu sniedza skaidru norādi uz „tiešu” saziņu starp tiesu iestādēm (FR, SK, ES, NL un SE) vai arī tiešā saziņa izriet no kompetento iestāžu saraksta, nevis centrālās iestādes (PL). CZ lēmumu tieši nosūta kompetentajai tiesas iestādei, bet to var arī nosūtīt ar Tieslietu ministrijas vai Ģenerālprokuratūras starpniecību. BE ir noteikusi, ka lēmumi par iesaldēšanu ir nosūtāmi ar Karalistes prokuroru starpniecību, kurus nevar uzskatīt par „centrālo iestādi”, jo viņiem paziņojumu nosūtīšanā ir tikai formāla loma.

5. pants – atzīšana un tūlītēja izpilde

Kopumā gandrīz visi īstenošanas tiesību akti paredz iesaldēšanas pieprasījumu ātru izpildi.

• „Tūlītēja” izpilde (5. panta 1. punkts)

Dalībvalstis paredz dažādus termiņus, piemēram, izpilde „bez kavēšanās” (PL, FI) vai „nolēmumu nosūta 24 stundu laikā no lēmuma par izpildi pieņemšanas” (BG), „bez liekas kavēšanās” (DK), „tūlīt” (CZ, HU), „tūlīt un, ja iespējams, 24 stundu laikā” (SE). AT, ES un FR ir citējušas pamatlēmuma formulējumu, norādot, ka izpilde jāveic „nekavējoties”. BE šajā saistībā piemēroja valsts tiesību aktus (noteikumi nav pievienoti). Dažas dalībvalstis nav noteikušas nekādu termiņu. EE neieviesa šo noteikumu, tā vietā norādot uz daudziem formāliem šķēršļiem tā izpildei. Šie šķēršļi, cita starpā, ir saistīti ar to, ka „spriedums”, uz kā pamata veicama iesaldēšana, vēl nav stājies spēkā; tiesas objektivitāti un Igaunijas pilsoņu

īpašo statusu. UK ir paredzējusi neskaidru vispārēju noteikumu par izpildes rīkojuma nosūtīšanu.

• **Paziņojums 24 stundu laikā (5. panta 3. punkts)**

Vairumā gadījumu lēmums par iesaldēšanu tiek paziņots „nekavējoties”. AT un DK ir paredzējušas pamatlēmumā noteikto termiņu („iespējami īsā laikā un, ja vien iespējams, 24 stundu laikā”). Dažas dalībvalstis ir noteikušas atšķirīgu termiņu, piemēram, BE („24 stundu, vēlākais 5 dienu laikā”), BG „tūlīt”, CZ („24 stundu laikā vai citos gadījumos bez liekas kavēšanās”), ES un NL („nekavējoties, 24 stundu laikā”), FR un LV („bez kavēšanās un, ja iespējams, 24 stundu laikā, HU („tūlīt”) EE un LT („24 stundu laikā”), PL („nekavējoties un, ja iespējams, vienas dienas laikā pēc rīkojuma saņemšanas) vai SK („24 stundu laikā un, ja tas nav iespējams, – pēc iespējas drīzāk”). Dažas dalībvalstis nav noteikušas nekādu termiņu attiecībā uz lēmuma pieņemšanu (FI, SE). SI šo noteikumu vispār nav ieviesusi. Dažas dalībvalstis ir izstrādājušas arī noteikumu, kas kompetentajai tiesu iestādei uzliek par pienākumu rakstveidā norādīt iemeslus, kāpēc lēmums nav pieņemts noteiktajā termiņā.

Attiecībā uz paziņojumu par lēmuma pieņemšanu (5. panta 3. punkts) kopumā dalībvalstis nav paredzējušas ne termiņus, ne arī to, ka jāpaziņo. Tomēr dažas dalībvalstis ir noteikušas termiņus, piemēram, BE ("nekavējoties" nosūtīt Karaliskajam prokuroram, kas "bez kavēšanās" paziņo izdošanas dalībvalstij), CZ ("tūlīt"), ES ("bez kavēšanās, 24 stundu laikā), FI ("bez kavēšanās un, ja iespējams, 24 stundu laikā"), LT ("nekavējoties") un SK ("bez kavēšanās").

6. pants – iesaldēšanas ilgums

Saskaņā ar pamatlēmuma 6. panta 1. punktu „īpašums saglabājas iesaldēts izpildes valstī līdz šī valsts ir sniegusi galīgo atbildi uz visiem pieprasījumiem, kas izdarīti saskaņā ar 10. panta 1. punkta a) vai b) apakšpunktu”. Saskaņā ar 2. punktu lielākā daļa dalībvalstu ir arī paredzējušas iespēju ierobežot minēto laika posmu. Saskaņā ar 3. punktu lēmums par iesaldēšanas rīkojuma atcelšanu, ko pieņēmusi izdošanas dalībvalsts tiesu iestāde, jāizpilda iespējami īsākā laikā.

Kopumā šis pants ir labi transponēts. Dažas dalībvalstis (AT, EE, SI un UK) nav īstenojušas 3. punktu, dažas nav noteikušas termiņu un dažas ir noteikušas atšķirīgu termiņu (BE – „bez kavēšanās”, BG – „nekavējoties”; DK – „bez liekas kavēšanās”; ES – „bez kavēšanās”, HU un SE – „tūlīt”). CY tikai ir noteikusi, ka ārvalstī izdotu rīkojumu var grozīt vai pārskatīt tikai tiesa vai jebkura cita tās ārvalsts kompetenta iestāde, kura šo rīkojumu izdeva.

AT īstenošanas tiesību akti ietver vispārēju paziņojumu šai saistībā, un tās likuma par izdošanu un savstarpēju palīdzību (*ARHG*) 58. pantā noteiktā procedūra neatbilst pamatlēmuma noteikumiem. Turklāt AT nav īstenojusi 6. panta 3. punktu. SI ir īstenojusi tikai noteikumus par valsts procedūrām un šajā saistībā nav minējusi ne izdošanas valsts lēmumu, ne arī paziņojumu šai saistībā. SE ir transponējusi tikai 3. punktu. BG šai saistībā nav noteikusi nekādu termiņu. UK ir zināmā mērā transponējusi tikai 1. punktu.

7. pants – pamatojums neatzīšanai vai nepildīšanai

Pamatlēmuma 7. pantā noteikti četri fakultatīvi pamatojumi saistībā ar atteikšanos atzīt vai izpildīt iesaldēšanas rīkojumu. Parasti lielākā daļa atteikuma pamatojumu tika īstenoti, tomēr dalībvalstis tos bieži vien ir transponējušas kā obligātus pamatojumus. Daļa dalībvalstu nav

paredzējušas īstenošanas noteikumus, taču uz dažām no tām (piemēram, CY) attieksies Eiropas Padomes Konvencija².

Pamatlēmuma 7. panta 2. punkts attiecas uz iespēju noteikt termiņu apliecinotā dokumenta iesniegšanai, aizpildīšanai un labošanai vai līdzvērtīga dokumenta pieņemšanu, vai izdevējas tiesas iestādes atbrīvošanu no šīs prasības, ja tā uzskata, ka sniegtā informācija ir pietiekama. Lielākā daļa dalībvalstu (izņemot BE, CY, DK, EE, SI un UK) šo punktu ir īstenojušas. Pamatlēmuma 7. panta 3. punktu par atteikumu atzīt vai izpildīt iesaldēšanas rīkojumu nav īstenojusi CY, EE, SI un UK (piemēro Eiropas Padomes Konvenciju³). Pamatlēmuma 7. panta 4. punkts par paziņojumu, ka iesaldēšanas rīkojumu praksē nevar izpildīt, daļēji ir īstenojusi FI (tikai gadījumā, kad nevar noteikt īpašuma atrašanās vietu), savukārt BG nav noteikusi ne termiņu, ne arī paziņošanas līdzekļus.

Papildus pamatlēmumā minētajiem pamatojumiem par atteikumu atzīt vai izpildīt iesaldēšanas rīkojumu, četrpadsmit dalībvalstis (BE, BG, CY, CZ, DK, ES, FI, FR, HU, LT, NL, SE, SK un UK) savos tiesību aktos ir noteikušas papildu pamatojumus atteikumam. Tas, nepārprotami, ir pretrunā ar pamatlēmumu. Papildu pamatojumi attiecas galvenokārt uz jautājumiem par cilvēktiesībām (BE, DK un FR), pretrunām ar dalībvalstu vispārīgajiem principiem (CY, CZ) vai situācijām, kad pasākumu aizliedz valsts tiesību akti, vai tā izpilde saskaņā ar valsts tiesību aktiem nav iespējama (ES, HU, NL un UK). Tika minēti arī pamatojumi saistībā ar valodas režīmu, valsts sabiedrisko kārtību, kā arī drošību un tiesiskumu. Diemžēl dalībvalstis samērā bieži atsaucās uz valsts tiesību aktiem, tos nepievienojot.

8. pants – pamatojums izpildes atlikšanai

Lielākā daļa dalībvalstu (izņemot CY, EE un SI) ir transponējušas pamatlēmuma 8. panta a) apakšpunktu par iespēju kaitēt notiekošai kriminālizmeklēšanai. CY gadījumā piemēro Eiropas Padomes Konvenciju.

Daudzas dalībvalstis ir transponējušas pamatojumu par izpildes atlikšanu, ja uz attiecīgo īpašumu vai pierādījumiem jau attiecas iesaldēšanas rīkojums saistībā ar krimināllietu, līdz brīdim, kad minētais iesaldēšanas rīkojums ir atcelts (izņemot CY, DK, FI un SI). Tomēr tikai dažas dalībvalstis (AT, BG, ES, FR un NL) ir ieviesušas c) apakšpunktā minēto pamatojumu (īpašums, uz kuru jau attiecas rīkojums to iesaldēt). FR un UK ir iekļāvušas papildu pamatojumus (attiecinīgi – dokumenta vai ierīces deklasificēšana un neiespējamība izņemt pierādījumus no UK). Kopumā pamatlēmuma 8. panta 2., 3. un 4. punkta transponēšana ir samērā laba (vienīgi CY, SE, SI un UK tos nav īstenojušas).

9. pants – apliecinotais dokuments

Saskaņā ar pamatlēmuma 9. panta 2. punktu nosūtītais apliecinotais dokuments ir jāiztulko izpildes valsts oficiālajā valodā vai vienā no tās oficiālajām valodām. Pamatlēmuma pieņemšanas brīdī vai vēlāk ikviena dalībvalsts var paziņot, ka tā pieņem tulkojumu vienā vai vairākās citās Eiropas Savienības oficiālajās valodās (9. panta 3. punkts).

Lielākā daļa dalībvalstu (AT, BG, DK, ES, FR, HU, PL un UK) tikai savu dzimto valodu atzīst par valodu, kurā var sastādīt apliecinotā dokumentu. Dažas dalībvalstis nav sniegušas nekādu informāciju par valodas režīmu. Tas nozīmē, ka pašreiz tiks atzīti tikai tie apliecinotie dokumenti, kuri ir tulkoti attiecīgās dalībvalsts valsts valodā (CY un SI). Dažas dalībvalstis (EE, LT, LV un NL) papildus savai dzimtajai valodai apliecinotajos dokumentus pieņem angļu

² 1990. gada Konvencija par noziedzīgi iegūto līdzekļu legalizēšanu, meklēšanu, arestu un konfiskāciju.

³ *Idem.*

valodā. Dažas dalībvalstis, pamatojoties uz savstarpīgumu, atzīst arī valodas, kas nav to valsts valoda (CZ un SK).

BE pieņem apliecinātos dokumentus franču, holandiešu, vācu un angļu valodā, SE – zviedru, dāņu, norvēģu un angļu valodā, savukārt Somija – somu, zviedru un angļu valodā (tāpat arī citās valodās, ja kompetentais prokurors tam piekrīt un šai saistībā nav nekādu šķēršļu).

10. pants – turpmākā iesaldētā īpašuma procedūra

Šajā pantā apskatīti jautājumi, kas izriet no lēmuma iesaldēšanas, proti, pieprasījuma nosūtīt pierādījumus vai konfiskācijas pieprasījuma nosūtīšana.

AT, BE, BG, DK, FR, HU, LT, NL, PL un SK šo pantu ir īstenojušas. CZ, EE, ES, FI, LV, SE, SI, UK to ir īstenojušas tikai daļēji. SK šā panta 3. punktu attiecina tikai uz pierādījumiem, nevis īpašumu. CY šo pantu nav īstenojusi.

11. pants – tiesiskās aizsardzības līdzekļi

Saskaņā ar pamatlēmuma 11. pantu dalībvalstīm jānodrošina, ka jebkurai ieinteresētajai personai, tostarp labticīgām trešām personām, ir efektīvi tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kas nav kavējoši, lai aizsargātu to likumīgās intereses izdošanas vai izpildes valstī. Tajā pašā laikā iesaldēšanas rīkojuma izsniegšanas iemeslus apstrīdēt var tikai izdošanas valstī. Ja prasība iesniegta tiesā izpildes valstī, izdošanas valstij ir jābūt informētai par šādas prasības saturu un rezultātu.

Apelācijas sūdzību par iesaldēšanas rīkojuma izpildi ieinteresētās personas var iesniegt visās dalībvalstīs. Dažas dalībvalstis šajā jautājumā pilnībā vai daļēji piemēro valsts tiesību aktus un tādēļ dažas no tām šo pantu ir īstenojušas tikai daļēji (CY, DK, HU, LT un SI). Dažas dalībvalstis ir noteikušas termiņu apelācijas sūdzības iesniegšanai.

Dalībvalstis parasti paredz tādus pasākumus, kas nav kavējoši (izņemot dažos gadījumos BE un CZ). Ne visas dalībvalstis ir īstenojušas 4. punktu par vajadzīgajiem pasākumiem, lai sekmētu apelācijas tiesību realizāciju, jo īpaši sniedzot informāciju ieinteresētajām personām. Noteikumu par iespēju apstrīdēt iemeslus, uz kuru pamata izsniegts iesaldēšanas rīkojums, tikai izdošanas valstī īstenojusi ir vienīgi BE, BG, CZ, ES, FI, LV, NL un SK.

12. pants – atmaksāšana

Saskaņā ar pamatlēmuma 12. pantu izdošanas valsts atmaksā izpildes valstij visas summas, kas izmaksātas par zaudējumiem, kurus izraisījusi iesaldēšanas rīkojuma izpilde. Izņēmums ir gadījumā, kad zaudējumus ir izraisījusi vienīgi izpildes valsts rīcība. Šis noteikums neierobežo valsts tiesību aktus attiecībā uz fizisku vai juridisku personu zaudējumu kompensācijas prasībām.

Dažas dalībvalstis šo noteikumu nepavisam nav ieviesušas (LV, SE, SI, UK), dažas uzskatīja, ka nav nepieciešamības to ieviest, jo šādos gadījumos attiecīgajai valstij būtu divpusēji jāvienojas (FR, LT) vai šis noteikums nav jātransponē, jo tas ir valdības pienākums (BE). Pārējās dalībvalstīs šajā saistībā tiks piemēroti vispārējie valsts tiesību akti.

BG, DK, EE, ES, FI, PL un SK šo pantu ir transponējušas pilnībā vai daļēji. Dažās dalībvalstīs (CZ, ES un SK) pastāv atšķirīgi noteikumi par atlīdzināšanu atkarībā no tā, vai tās ir izdošanas vai izpildes valsts.

3. SECINĀJUMI

Padomes 2003. gada 22. jūlija Pamatlēmuma 2003/577/TI par to, kā Eiropas Savienībā izpilda īpašuma vai pierādījumu iesaldēšanas rīkojumus, īstenošana Eiropas Savienības dalībvalstīs nav apmierinoša. Šo secinājumu galvenokārt var izdarīt, pamatojoties uz paziņojumu nelielo

skaitu, no kuriem dažos īstenošanas tiesību aktos pat nav norādīta atsauce uz pamatlēmumu (noteikumus pieņēma, lai īstenotu dažus citus starptautiskos tiesību instrumentus). CY un UK pamatlēmuma noteikumus ir aptvērušas tikai daļēji (CY aptvēra tikai īpašuma iesaldēšanu un UK aptvēra tikai noteikumus saistībā ar pierādījumiem). SI nosūtītie tiesību akti arī parāda, ka šī dalībvalsts vēl joprojām piemēro tradicionālos noteikumus par savstarpējo juridisko palīdzību attiecībā uz iesaldēšanas pierādījumiem un tādēļ tā šajā saistībā nav ieviesusi savstarpējās atzīšanas principu.

Tiesību akti, ko deviņpadsmit dalībvalstis nosūtīja Komisijai, ietver vairākus izlaidumus un nepareizas interpretācijas. Vēl joprojām iespējami uzlabojumi, jo īpaši attiecībā uz tiešo saziņu starp tiesu iestādēm, pamatojumiem atteikumam atzīt vai izpildīt iesaldēšanas rīkojumu un arī atmaksāšanu. Tomēr šķiet, ka ir nodrošināta iesaldēšanas rīkojumu ātra izpilde.

Komisija aicina dalībvalstis izskatīt šo ziņojumu un izmantot izdevību sniegt Komisijai un Padomes sekretariātam visu attiecīgo papildu informāciju, lai izpildītu saistības, kas tām noteiktas saskaņā ar pamatlēmuma 14. pantu. Turklāt Komisija aicina tās dalībvalstis, kuras ir paziņojušas, ka tās gatavo attiecīgos tiesību aktus, pēc iespējas drīzāk šos valsts pasākumus ieviest un par to paziņot Komisijai.